

Angela i Europa

“**Q**ui ho hauria cregut?”, es preguntava fa alguns dies l'editorialista de *Le Monde*: a menys de tres mesos de les eleccions legislatives a Alemanya, pareix com si els europeus

Joan Francesc Mira

es trobaren davant d'una nova Angela Merkel. No una Angela que s'oposa per sistema a la integració financera, la unitat bancària (que se suposa que ha de resoldre tants problemes, però jo no n'estic tan segur...) i a prendre en consideració res que no siga austeritat i estalvi. Sinó una Angela que, amb sorpresa general, ara es mostra favorable a un govern (o governació?) econòmic de la zona euro, fins i tot amb un president a temps complet. I que, nova meravella, afirma que la seua prioritat és la lluita contra la desocupació dels joves europeus (amb gran alegria dels estats presumptament beneficiaris i grans somriures satisfets de Mariano Rajoy). Bé, doncs, resulta que la senyora Merkel ha presentat, de cara a les eleccions alemanyes de setembre, un programa amb promeses tan costoses i cares com les més “progressistes” que podria presentar l'esquerra. Una altra cosa és que, arribat el cas, aquestes promeses es puguen complir, però no sé si això té gran importància, vist com van les coses una mica pertot. Per començar, als mateixos pactes, tractes, acords i negociacions de les institucions de la UE, i més encara dins del grup de països de l'euro: es prenen acords preciosos, s'obliden o es deixen de banda, un any després es tornen a discutir, negociar i aprovar, i així fins a la pròxima conversa. Cada acord acordat queda pràcticament instal·lat als llimbs, i ni flueixen els crèdits per a les empreses, ni els joves han vist un euro per a afavorir l'ocupació, ni l'acumulació dels dèficits arriba mai a baixar (tal com passa exemplarment amb els governs espanyols successius: firmen el decret o la llei, l'envien al *Butlletí Oficial de l'Estat*, i problema resolt, perquè de l'aplicació mai no se'n parla). Però deixem-ho córrer: en alguna cosa han de passar l'estona, i fer com que fan però sense fer. I mentrestant, Frau Merkel, amb raó o sense (més sense

raó que amb raó) és objecte general de crítica i sarcasme, a Grècia la pinten amb bigots de Hitler, a França i a Itàlia la miren amb recel, i a Espanya hom li atribueix públicament baixos instints perversos de domini, sadisme, crueltat i unes idees

i un programa de destrucció massiva contra tota l'Europa no germànica. Pobra senyora, qui li ho havia de dir quan creixia en un país comunista, a casa d'un pare pastor luterà.

Resulta, però, que Angela Merkel no és cap estricta dominant, ni tancada d'idees, ni un petit monstre amb aspecte innocent de mestressa de casa. És un personatge polític d'altíssima talla, capaç, a més a més, de canviar d'idea i de sorprendre. Per exemple, i no és banal: era partidària clara de l'energia nuclear, i el març de 2011, a l'endemà de la catàstrofe de Fukushima, no dubtà a programar l'abandó, en deu anys, de les centrals nuclears alemanyes. Cosa que l'esquerra francesa no ha fet ni farà, ans al contrari. Ara mateix, en la cimera sobre l'ocupació, es presenta com a impulsora dels programes en favor dels joves europeus, com una social-demòcrata qualsevol. Frau Merkel, doncs, vista la realitat de les coses (la realitat real i la política), ha decidit afluixar el rigor, permetre que els ofegats respiren una mica. Per exemple, amb programes d'inversió i de despesa a Alemanya que incrementaran la demanda interior, i per tant les exportacions d'altres països. Si aquestes mesures i d'altres, i aquests canvis d'actitud, són purament tàctics o fruit d'una estratègia més àmplia, és una qüestió irrellevant: Frau Doktor Merkel, per educació i per convicció, és una governant perfectament racional (no com uns, i unes, altres...), i l'estratègia i la tàctica estan al servei d'una idea política: el principi de l'estabilitat, la seguretat i l'equilibri, en primer lloc per a Alemanya i, si pot ser, per a Europa sencera. Ens agradarà o no, però el fet és que ni l'esquerra alemanya ni les esquerres europees de govern no han presentat, fins ara, cap alternativa global efectiva i creïble: François Hollande, desinflat, n'és la prova més trista. I la resta, compta ben poc o no compta.

“Frau Doktor Merkel, per educació i per convicció, és una governant perfectament racional (no com uns, i unes, altres...), i l'estratègia i la tàctica estan al servei d'una idea política: el principi de l'estabilitat, la seguretat i l'equilibri, en primer lloc per a Alemanya i, si pot ser, per a Europa sencera”